

## Skutečná pravda o podvlíkačkách strýčka Bohouška

Milý Vítku, jakož i všichni ostatní členové bohulibého spolku Bohouš.

Na Vaše vyžádání zasílám svoje vzpomínky na strýčka Bohouška, které doplňují vzpomínky mé maminky zapsané v rodinné kronice a zejména pak uvádějí na pravou míru to, jak vznikla legenda o Bohouškových podvlíkačkách.

Strýček Bohoušek není žádnou bájnou postavou, dobře si ho pamatuji, jezdili jsme ho pravidelně s rodiči navštěvovat. Bydleli původně v domě v Břetislavově ulici, kde bydlí dnes Mája a kde měli také krám (to však já již nepamatuji, to již byl krám znárodněn), ale potom si nechali postavit krásnou moderní vilku ve Václavské ulici v Chrudimi, která měla prudce se svažující zahradu směrem ke koupališti a fotbalovému stadionu. Zahrada byla otočena na jih a rostly na ní meruňky. Vilka byla velmi pěkná, účelná a hezká architektura 30. let minulého století, s krbem na koks, který dokázal vytopit celý dům.

O strýčkovi Bohouškovi se vždy v rodině říkalo, že je pod pantoflem tety Miluši, ta doma velela a vždy tíhla spíše ke své rodině, to byli tuším Perglerovi z Prahy a další příbuzní na Slovensku, to už si moc nepamatuji, ale jistě by to věděli Karel a Mája.

Historiky ze života strýčka Bohouška znám spíše než od něho (on byl v době, kdy já ho pamatuji, už hodně starý), od své babičky Boženy Výborné, která byla jeho sestrou.

Povídání maminky o tom, jak pracoval v Praze „U Nováků“ doplňuji ještě tím, že když chtěl odejít a „udělat se pro sebe“ v Chrudimi, nabídl mu pan Novák dvojnásobný plat, jen aby zůstal, tak si ho vážil. Strýček, ale chtěl být svým pánem a pracovat pro sebe, a proto odešel do Chrudimi převzít rodinný obchod po rodičích tedy Miluši.

Nejzajímavější, ale bohužel neúplná, je historie jeho anabáze za první světové války, když upadl do zajetí a byl přidělen na práci někam do Střední Asie. Když válka skončila tak v naprosté anarchii, která zřejmě v té době v Rusku vládla, nevěděl co má dělat, tak se prostě vydal domů pěšky. Jeho cesta trvala tři roky, legionáři, kteří se probíjeli sibiřskou magistrálou a pak přijeli lodí kolem téměř celého světa byli doba dříve než on. Na této cestě musel prožít plno dobrodružství, ale zřejmě také strasti, protože faktem je, že on sám o ní nikdy nevyprávěl, zřejmě to chtěl vypustit z hlavy.

Z bližší historie pamatuji, jak babička vždy vyprávěla, že když ovdověla a přišli o všechnen majetek, strýček Bohoušek jako tehdy bohatý chrudimský obchodník jí pomáhal, jak tím, že jí dával práci (šití trenýrek pro obchod), tak i finančně. Vždy říkala, že by to tehdy bez něj nemohla zvládnout, protože zůstala sama, bez jakýchkoliv peněz či majetku a měla dvě děti, moji maminku Boženku a strýčka Pepíčka Výborného. Ti oba vystudovali, což byl výkon obdivuhodný.

Pěknou ukázkou toho, jak si sourozenci navzájem pomáhali v těžkých chvílích pak bylo, že když byl strýc Bohoušek starý a nemohoucí, stejně jako jeho manželka, teta Miluša, naše babička Boženka Výborná se k nim asi na poslední dva roky života nastěhovala do Chrudimi, pomáhala jim, pečovala o ně, čímž mohli v klidu doma dožít. Takzvaně jim dosloužila až do smrti. Oni byli totiž bezdětní. To mne vždycky dojímalo, jak babička nezapomněla na v té době už cca 30 let starou pomoc Bohouška a odvděčila se mu.

Ale teď již k památným podvlíkačkám.

Jak jsem již uvedl, strýc Bohoušek měl krám - obchod s textilní galanterií v Chrudimi v Břetislavově ulici, obchod provozoval pod jménem svého tchána, tatínka tety Miluši, který se jmenoval Pacold. Ještě dnes se u nás doma občas naleznou nějaké textilní stužky či knoflíky s názvem P. Pacold Chrudim. Krám, jak víte, je ve studeném starém domě a v krámě se tehdy netopilo buď vůbec nebo jen minimálně, takže v něm bylo stále zima. Aby strýc Bohoušek, který stál celé hodiny za pultem nenastydl, nechal si ušít teplé kalhoty, které měly na vrchu nějaké hrubší sukno a vevnitř byly vyšity králíčími kožkami. Člověk v nich tedy vypadal značně naducaně, ale za to hřály.

Po smrti strýčka Bohouška si tyto kalhoty (jak uvedeno shora, nejednalo se ve skutečnosti o žádné podvlíkačky, ale o teplé svrchní kalhoty) odvezla babička Výborná do Heřmanova Městce. Byla to jedna z mála věcí, které podědila, (většina přišla Milušiným příbuzným) a pečlivě opatrovala.

Kdykoliv pak teplota vzduchu poklesla pod patnáct stupňů nad nulou a kterýkoliv z jejích vnuků vycházel někam ven, volala „Tomášku (Kájo, Milošku, Májo, Zorko) venku je zima, nastyďneš, vem si kalhoty po strýčku Bohouškovi, v těch se ohřeješ.“

Představa, že by si šestnáctiletý hoch, který odchází za sportem, za zábavou nebo nedej bože na rande, navlékl kalhoty po strýci Bohoušovi, ve kterých by vypadal jako medvěd, a které v té době navíc již byly značně olezlé a pelichaly, byla více než absurdní. To však babičce nebránilo, aby celou zimu (a po mnoho následujících zim) použití kalhot po strýčku Bohouškovi stále doporučovala a vyžadovala. Pokud vím, nenavlékl je na sebe nikdy nikdo, ale dodnes mi v uších zní mnohokrát opakované „Tomášku venku je zima, nechceš si vzít kalhoty po strýčku Bohouškovi.“

Takto kalhoty po strýčku Bohouškovi vstoupily do podvědomí celé naší generace a jak vidno z názvu Vašeho sdružení, částečně i do podvědomí generace další.

Ještě před několika málo lety byly tyto památné kalhoty uloženy u Káji v chalupě, jen krátce předtím než jste si je vyvolili za vlajku Vašeho sdružení je vyhodil, což samozřejmě nyní všichni považujeme za neodpustitelnou chybu.

To je tedy skutečná pravda o strýci Bohoušovi a jeho podvlíkačkách, nelze však vyloučit, že Kája, Mája, Pepíček nebo Miloš přijdou se skutečnou pravdou úplně jinou, a proto doporučuji vyžádat si ještě jejich verzi.

Srdečně Vás všechny zdravím

Tomáš Plavec